

Recull de Premsa

PALAU
DE LA
MÚSICA
ORFEÓ
CATALÀ

Taula de contingut

TOP 3 CLÀSSICA Time Out Barcelona - 13/07/2017	3
L'huracà Imany obre el festival Mas i Mas Time Out Barcelona - 13/07/2017	4
RESERVA ARA Time Out Barcelona - 13/07/2017	5
Els gustos de Casals La Vanguardia - Catalán - 13/07/2017	6
La revilta que vindrà de la cultura El País Catalunya Quadern - 13/07/2017	7
El Colegio de Barcelona celebrará su Semana Mundial 2017 el día 18 de octubre y en el Pueblo Español Mediario - 01/06/2017	10

TOP 3 CLÀSSICA

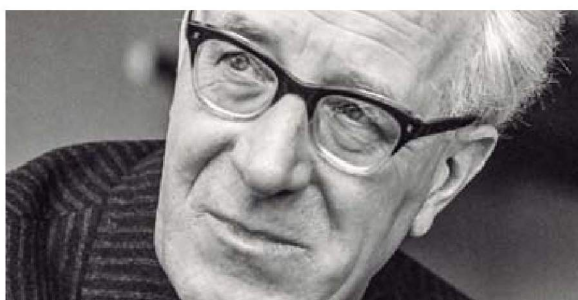
Recitals, concerts, òpera... Una tria de la millor música clàssica de la setmana

↑ Dido & Aeneas

Programa doble a l'entorn de la història d'amor entre Dido i Enees. D'una banda s'ofereixen alguns fragments de *Didon*, òpera tràgica d'Henry Desmarests; i de l'altra, la interpretació íntegra de l'òpera *Dido and Aeneas* de Henry Purcell.

→ Església del Carme de Peralada (Alt Empordà). Ds. 15. 20 h. 50-60 €.

↑ Carmina Burana

L'obra més coneguda i interpretada de Carl Orff és, sens dubte, la cantata escènica estrenada a Alemanya el 1937. Una música utilitzada tant al cinema com a la publicitat, amb molta força, que atrapa un públic variat i de totes les edats.

→ Palau de la Música Catalana. M: Urquinaona. Dg. 16. 18 h. 20 €.

↑ Il Trovatore

La temporada d'òpera del Gran Teatre del Liceu, de mica a mica, arriba al final. El penúltim títol és una de les òperes més populars de Verdi, que ens arriba en la producció dirigida escènica per Joan Anton Rechi. De la part musical se n'ocupa Daniele Callegari.

→ Gran Teatre del Liceu. M: Liceu. Del dl. 17 al ds. 29. 12-245 €.

Time Out Barcelona per a Mas i Mas

L'huracà Imany obre el festival Mas i Mas

BARRON CLAIBORNE/DESIGN L'NOVELLA

El seu espectacular directe ha enlluernat milers de persones a tot el món

EL SAN MIGUEL Mas i Mas Festival, que va començar com un esdeveniment de dimensions humils, ha esdevingut una de les cites de més rellevància de l'estiu. Aquest any, arriba amb un cartell més potent que mai, per gaudir, des del 28 de juliol fins al 3 de setembre, amb més de 200 actuacions i gairebé un centenar de produccions a diversos teatres i sales de Barcelona. Hi trobareu jazz, música clàssica, teatre, dansa i electrònica, entre altres coses. I, a més a més, enguany inaugura el festival l'artista francesa Imany.

Un escenari de luxe

Quatre anys després del seu exitós i sorprenent debut a Barcelona dins del mateix festival, Imany torna amb més força que mai amb un concert exclusiu, aquesta vegada amb l'etiqueta d'estrella del pop&soul més genuí. La cita serà el pròxim divendres 28 de juliol a les nou del vespre al Palau de la Música Catalana, on l'artista presentarà el seu nou

disc, *The wrong kind of war*, que ja té milions de descàrregues i visualitzacions *online*. El seu èxit és tan espectacular que DJs de tot el món al·lucinen amb els *samplers* dels seus hits.

Un retorn esperat

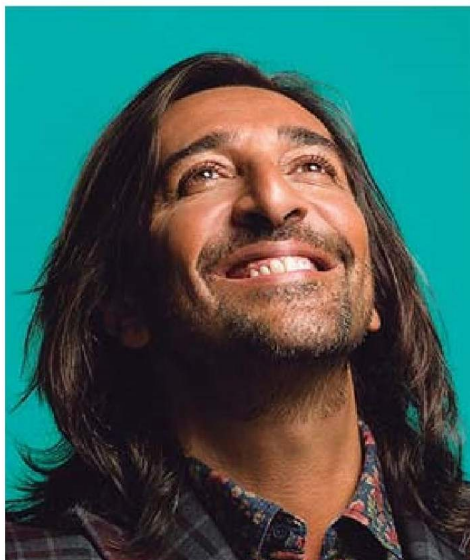
El seu primer àlbum, *The shape of a broken heart*, va suposar una autèntica revelació al món musical, però definitivament va ser el seu espectacular directe el qui va enlluernar milers de persones d'arreu del món. L'artista ja és un autèntic fenomen a gran escala, i es podrà constatar amb el seu retorn esperadíssim al Mas i Mas Festival.

→ Palau de la Música Catalana.
M: Urquinaona. Dv. 28. 21 h. 60 €.

RESERVA ARA

COMPRA LES ENTRADES A TIMEOUT.CAT

Ja és aquí el festival De Cajón!

A la tardor torna el festival de flamenc De Cajón!, i en aquesta edició una de les icones del nuevo flamenco i alhora coneixedor del flamenc més ortodox torna als escenaris. Després de sis anys de silenci discogràfic, Antonio Carmona presenta *Obras son amores*, el seu tercer disc en solitari. En aquest últim treball, Carmona vol homenatjar el seu pare, Juan Habichuela, un dels grans de la guitarra flamenca.

→ Sala BARTS. M: Paral·lel. 2 de novembre, 21 h. Des de 25 €.

Imany al Palau de la Música

Imany torna convertida en una estrella del soul pop. El seu nou treball discogràfic s'ha convertit en tot un fenomen.

→ Palau de la Música.
M: Urquinaona. Dv. 28. 60 €.

'El preu'

Actors catalans de referència es posen a les ordres de Sílvia Munt. L'actriu i directora presenta *El preu*, una obra plena d'il·lusions i melancolia.

→ Teatre Goya. M: Universitat.
Fins al dg. 30. Des de 24 €.

'Paradise'

Tres històries que passen en un espai: una habitació del prostíbul Paradise. Nou personatges a la recerca del paradís.

→ Poliorama. M: Catalunya.
De l'1 al 31 d'octubre.
Des de 12 €.

FELIPE MENA

13 Julio, 2017

El pianista dels Estats Units Richard Goode, gran mestre en Beethoven, actua al festival que comença avui

El festival del Vendrell aposta per les músiques que el mestre estimava

Els gustos de Casals

MARICEL CHAVARRÍA
 Barcelona

Atent sempre als talents del violoncel, el festival Pau Casals, que aquest any arriba a la 37a edició amb l'ànim de continuar homenatjant el mestre –i fixant-se aquest cop en els seus particulars gustos musicals–, comença avui al Vendrell amb l'actuació del violoncel·lista berlinès Alban Gerhardt. Una figura que ha cridat l'atenció per rescatar i gravar concerts oblidats del període romàntic, i que de fet té un parell d'àlbums amb els bisos que tocaven Rostropóvitx i el mateix Casals.

El més interessant en aquesta arrencada del festival, que aquest any ha sumat esforços amb l'Ajuntament del Vendrell i ha encarregat la direcció artística al musicòleg Bernard Meillat, és la companyia que porta Gerhardt, ja que forma duo amb el pianista Steven Osborne. Reconegut especialment en l'escena britànica, Osborne posarà avui (20.30 h) amb el músic berlinès una nota de contrast interpretant el romanticisme profund i elegant de Rachmaninoff, i el dissonant i àcid Xostakóvitx.

El punt àlgid del festival, que s'es-

tén fins al 24 de juliol, el protagonitzarà el pianista americà Richard Goode (dia 20), un intèrpret que es va arribar a relacionar amb Casals als festivals de Malboro (EUA) als anys seixanta, cosa de la qual, no cal dir-ho, en guarda un gran record. Goode, que no es prodiga gaire pels escenaris catalans, és notori pel seu Mozart, però especialment pel seu Beethoven. L'enregistrament de la

El musicòleg Bernard Meillat, expert en l'obra de Casals, assumeix la direcció artística del certamen

integral de concerts de Beethoven amb Ivan Fischer és antològic i tenir-lo al Vendrell, tocant a més Janáček i Debussy és una fita.

Altres cares més conegudes passaran pel certamen: Benjamin Allard, a qui el Palau de la Música ha posat al mapa amb el llarg projecte de Bach –també se'l podrà escoltar a Torroella–, ofereix el dia 19 un recital d'orgue amb la connexió entre Vivaldi i Bach com a motiu (de fet, Bach va adaptar per a clave i

orgue peces del seu admirat Vivaldi). A més, el reconegut violinista Renaud Capuçon abordarà amb el pianista Guillaume Bellom (dia 16) la plenitud romàntica de Schubert, Beethoven o R. Strauss.

Però atenció a la presència d'Amandine Beyer, una de les violinistes franceses més destacades que es mou amb facilitat i amb un toc especial per l'òrbita de la música antiga. Resident a Espanya, se la recordarà per la col·laboració amb la coreògrafa Anne Teresa de Keersmaecker tocant la *Xacona* de Bach. Ara, el dia 15, ve amb el seu conjunt Gli Incogniti, amb qui ha descobert, per exemple, pàgines inèdites de Vivaldi. I seguint amb el motiu d'aquesta edició del Festival, això és, els compositors favorits de Casals, Beyer interpretarà tres peces de Bach que estaven entre les predilectes del cellista català: el *Concert per a violí BWV 1041*, la *Suite Orquestral núm. 2 en si menor* i el *Concert de Brandenburg núm. 5*.

El dia 22 serà la Camerata XXI amb Jean-Bernard Pommier al piano qui ocuparà el recollit escenari de l'auditori Pau Casals. I per acabar el dia 24 es podran escoltar les quatre dones del Quartor Zaïde amb l'elegant pianista Eric Le Sage tocant el quintet de Franck. ●

13 Julio, 2017

LA REVOLTA QUE VINDRÀ DE LA CULTURA

Àngela Molina

Ha passat una dècada des que va assumir, com a regidora independent, la regidoria de Ciutat Vella, un càrrec que va abandonar tres anys després per denunciar la corrupció i la complicitat de l'equip de govern del PSC en l'operació urbanística del Palau de la Música. Des de llavors, l'arquitecta i urbanista barcelonina Itziar González (1967) busca fer realitat el projecte del Parlament Ciutadà, que defineix com "un instrument per aconseguir l'ideal de la democràcia participativa directa". És la resposta activista que dona ella mateixa per a un model de ciutat viciat pel "monocultiu turístic" i per una cultura de l'espectacle basada en la rendibilitat econòmica. La seva denúncia de la pèrdua de lideratge de les polítiques públiques enfront de l'investida neoliberal busca influir en un canvi de tendència, just en el moment del recent traspàs de poders de l'exconseller de Cultura Santi Vila (que assumeix Empresa i Coneixement) a l'ex-director general de Cultura Popular, Lluís Puig. "Aquesta pot ser una oportunitat per repensar en què consisteix i com s'actua en l'exercici del poder", sosté González. "És necessària una teràpia institucional, i la cultura és el lloc estratègic per forçar els canvis cap a una societat més justa".

Pregunta. Va renunciar a la política quan va trobar la corrupció i després va dir que el seu pas real a la política va ser a partir d'aquella dimissió. Com recorda aquells anys?

Resposta. En realitat vaig renunciar a seguir sent membre d'un govern municipal que promovia una operació urbanística a l'entorn del Palau de la Música i que, al meu entendre, ho feia en contra de l'interès general. Però no vaig renunciar a la política. En dimitir em vaig conjurar per seguir el meu desig de transformar la societat des de l'activisme ciutadà. M'apassionava la meua tasca de regidora a Ciutat Vella, poder dissenyar polítiques públiques en defensa dels més vulnerables. Al final em vaig trobar amb les múltiples cares d'un mateix mal: la cultura del clientelisme polític com a base i foment de la corrupció de les seves pròpies organitzacions i de la seva gestió en l'administració.

P. La política actual és un terreny poc fèrtil, fins i tot inútil, per emprendre els canvis que la societat necessita?

R. L'actual sistema té en el seu ADN pràctiques antidemocràtiques i grans espais d'impunitat. El meu activisme busca desenvolupar espais ciutadans de cultura política democràtica que permetin una fiscalització més gran de l'acció dels polítics. El desenvolupament d'una democràcia plena és la missió del grup impulsor del Parlament Ciutadà. Seguint la utopia que el sociòleg suís Albert Meister va idear per al Centre Beaubourg a París, es tractaria de crear un parlament paral·lel, autònom a l'actual, com una universitat popular que promogui un model innovador de democràcia amb més implicació i capacitat de decisió de la gent. Deutors de la tradició de les assemblees populars, la nostra idea és anar una mica més enllà i crear parlaments ciutadans temàtics i altres de territorials que puguin ser convocats per qualsevol persona o entitat que impulsi una proposició. A Terrassa, el seu Parlament Ciutadà va impulsar una moció per a la remunicipalització de l'aigua i una gran manifestació als seus carrers i places. I a Barcelona es va crear la Marea Blanca de Catalunya.

PASSA A LA PÀGINA 2

JOAN GUERRERO

REPORTATGE

“Barcelona necessita una teràpia institucional”

“Les polítiques públiques o neixen i es fan al carrer, o tard o d'hora s'hi estavellen”, creu Itziar González, que veu en la cultura (portada) una eina vital per a la rehabilitació ciutadana.

/ A. GARCIA
/ J. GUERRERO

VE DE LA PÀGINA 1

P. Sol dir que quan va acabar la carrera d'arquitectura va fer un jurament hipocràtic pel qual es dedicaria a la rehabilitació i reconstrucció, mai a l'obra nova. Com relaciona aquella decisió amb aquest activisme?

R. Les ciutats són el resultat de la cooperació de diferents agents al llarg del temps. Per què renunciar a rehabilitar i rehabilitar les construccions que hem heretat? Són arquitectura, són cultura. Per què abandonar-les i fomentar una indústria de la construcció sense cap capacitat d'empatia ni pel territori ni pel medi ambient ni pels seus habitants? De la mà de la plataforma veïnal “Una altra plaça Llespès és possible” vaig posar en pràctica les meves idees sobre participació ciutadana i codisseny de l'espai públic, perquè crec que no es poden dissenyar places sense el seu rostre ciutadà i sense debat. Les polítiques públiques o neixen i es fan al carrer, o tard o d'hora s'hi estavellen. Com més alta és l'ambició d'interès general, més avall has d'anar a buscar el suport entre les bases.

P. Des del 2010 fins avui, i amb el moviment 15-M mentrestant, ha passat poc temps, però resulta paradoxal que ara els antisistema siguin la ultradreta. Un altre símptoma que cal començar de nou?

R. Precisament perquè va existir el 15-M, aquí no tenim aquest tipus de mobilització de la ultradreta. A les places van ser moltes les persones que es van comprometre amb la idea que una altra democràcia era possible. Es va construir un imaginari col·lectiu crític, una gran universitat popular que ha deixat el llistó tan alt que fins i tot els nous polítics es queden moltes vegades sense assolir-lo. El 15-M va ser escola de resistència i corresponsabilització amb el futur de les nostres ciutats i és l'inici del procés destituent actual. Els mitjans de comunicació ho podran reconèixer o no, però l'arquitectura estatal actual s'enfonsa. L'Estat espanyol, tal com ara el coneixem, està en situació estructural de col·lapse. Es manté encara dempeus, però sense cap capacitat de càrrega i, per tant, incapaç de resoldre les necessitats socials més urgents.

P. El 2003 va participar en la creació de l'Institut Cartogràfic de la Revolta (ICR), que, segons proposen, servirà per reconèixer els moviments de salut política a Catalunya.

R. L'ICR va ser en l'inici l'intent de creació de contrainstitucions ciutadanes davant de les institucions administratives actuals. Tenim un Institut Cartogràfic de Catalunya i un Institut d'Estadística de Catalunya. Un radiografia i fa visible la realitat física del territori, i l'altre acumula dades de la població. Però no hi ha interacció entre ells. Com influeix la realitat d'un territori en la configuració social de les seves lluites?

Qui decideix què preguntar a un territori? Qui dissenya les enquestes i amb quina finalitat? El mapa fa el món. I si el mapa el fa el poder, el món serà el que el poder decideixi. L'ICR neix per cartografiar el món des de la ciutadania i representar la constel·lació d'aliances que hi ha entre les seves múltiples lluites.

P. Prepareu algun projecte?

R. Volem mostrar en una exposició els abusos urbanístics que s'han produït a Barcelona a partir del treball d'arxiu i defensa dels veïns de ja fa anys. Per a l'ICR el procés de realització d'una carto-

grafia ciutadana és en si mateix una escola d'anàlisi crítica de la realitat i un espai de politització de barris i col·lectius.

P. Com traslladar això a un mapa cartogràfic dels museus a Barcelona?

R. Imagini's que féssim un taller crític per visualitzar el conjunt de les activitats i exposicions dels museus al llarg de la seva existència. Quins han estat els seus èxits socials reals, quant han invertit en programes públics i quant en adquisició d'obra. Qui eren en cada moment els membres de les juntes i les seves direccions, els patrons de les seves fundacions i els representants institucionals dels seus consorcis. S'imagina mape-

jar els resultats de les indagacions ciutadanes i exposar-los en aquests museus? Es pot anar més enllà, mostrar els seus expedients administratius, els informes d'intervenció, els litigis legals per censura o acomiadaments improcedents. Fer de la seva realitat administrativa objecte de control públic, debat i exposició museística.

P. El neoliberalisme ha aconseguit que els individus tinguem la sensació de viure en un buit històric i que ens absentem de les preses de decisions importants en un país. Vostè ho ha denunciat en el seu llibre *Revoltes*, que va signar amb l'ambientòleg Iago Otero. És per

“La cultura és el lloc estratègic per forjar el canvi social”

P. El projecte de l'hotel del Palau de la Música no ha estat parat, tot i que l'alcalde, Ada Colau, defensa que aquestes finques tornin a la classificació d'equipament escolar que tenien abans de donar-los ús hoteler.

R. Soc molt crítica respecte a la incapacitat actual per anul·lar definitivament el projecte de l'hotel del Palau. Vaig dimirir per denunciar la meua impotència com a regidora del districte davant dels interessos particulars dels promotors. No concebo que al llarg d'aquest mandat no aconseguixin anul·lar-lo. Si és així, desitjo que tinguin la humilitat de fer públic qui ho ha impedit i contribueixin així a denunciar la indefensió ciutadana davant de l'estatu quo dels poders fàctics que segueixen movent-se al seu aire per l'Administració.

P. Per què creu que Colau no ha mantingut la regidoria de Cultura?

R. La cultura o és compromís amb el foment del pensament crític, o cau sempre en processos de buidament i banalització. Desconec per què el govern de Colau ha deixat Cultura en altres mans.

És el lloc més estratègic per forjar canvis profunds en la nostra societat. La solució potser passaria per fomentar espais de creació autònoms o híbrids per a la codificació administració-ciutadania. Aquesta era la proposta d'Alexander Kluge en el seu *Manifest Barcelona* de fa uns mesos a La Virreina, “fer de les nostres institucions culturals jardins de cooperació”.

P. El conseller de Cultura Santi Vila ha cedit la seva cartera per anar-se'n a Empresa i Coneixement.

R. Serà una bona ocasió perquè els ciutadans, el departament sencer i el nou conseller Lluís Puig iniciïn una etapa d'autocrítica i teràpia institucional. Si ho fa, comptarà amb el suport de tots els que des de fa temps estem preocupats pel funcionament i la transparència d'organismes en què participen les administracions públiques. També estarem al seu costat per reivindicar la importància de dotar la conselleria del pressupost que li correspon, i només ho aconseguirem si el Govern canvia la tendència a infravalorar el caràcter subver-

13 Julio, 2017

això que la figura del *mediador* és tan important?

R. Entenc la figura del mediador com algú que reconnecta les persones amb el seu entorn i els mostra la manera d'activar-se col·lectivament i de manera autònoma. El mediador entre administració, territori i ciutadania estableix dinàmiques on cada part posa el millor de si i realitza el que en dic teràpia institucional.

P. Teràpia institucional? Sona molt disruptiu.

R. Està inspirada en els estudis del psiquiatre reusenc Francesc Tosquelles i del filòsof francès Félix Guattari. La

psicoteràpia institucional que proposen em serveix de base per reclamar als nostres governants que situïn l'administració pública i les persones que hi treballen en el centre de la seva atenció. Sense processos d'autocrítica i avaluació de les polítiques i els protocols administratius que s'han anat aplicant no és possible seguir.

P. La fiscalia ja ha recordat en diverses ocasions a l'Ajuntament de Barcelona que algunes de les seves actuacions urbanístiques no respecten l'interès general.

R. En efecte, cal reaccionar i iniciar processos interns per analitzar quina concepció de l'interès general s'ha estat aplicant en aquests casos i debatre-ho amb objectivitat. Cal abocar les llàgrimes de cada dol davant els errors comesos per la maquinària politicoadministrativa i guardar aquests lacrimatoris col·lectius per no repetir errors. Cal apostar per una administració que la ciutadania torni a sentir propera i pròpia.

P. Barcelona pateix els efectes socials quan la cultura i les seves institucions s'abandonen o es transformen en una cultura empresarial a seques, una actitud molt visible per la facilitat amb què els promotors privats utilitzen o lloquen els museus per fer caixa: el cas de la mostra de David Bowie al Museu del Diseny, Brian Eno a Santa Mònica, Björk al CCCB...

R. Cert. Si deixem que a les nostres institucions culturals passi el mateix que en l'espai de lliure mercat de compravenda d'esdeveniments, perdem l'espai estratègic més important per a la creació de pensament crític ciutadà. La paraula *cultura* porta implícita en la seva etimologia la idea de revolta i subversió. Només les persones que perseveren en la seva condició d'éssers que s'expressen a través de la cultura i gaudeixen d'ella són éssers lliures. Les administracions que intenten canalitzar tota aquesta força transformadora en indústria cultural s'equivocuen. La revolta que aconseguim transformar l'estat de les coses vindrà de la mà de la cultura o no vindrà.

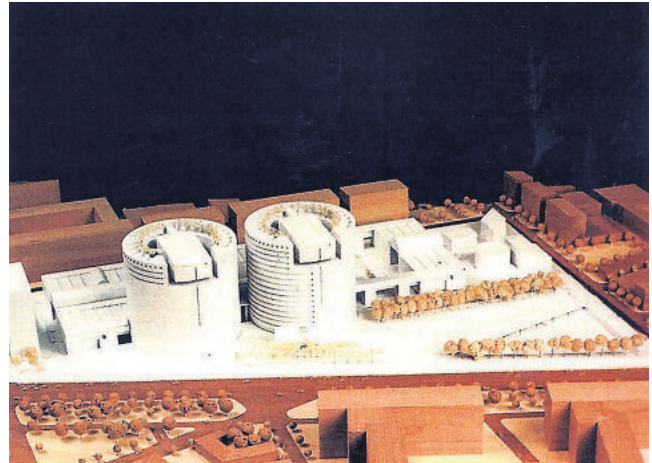
Les grans superexposicions itinerants internacionals, com la de David Bowie (esquerra), i la cessió de Colau de la cartera de la cultura municipal a Collboni (PSC) són, segons Itziar González, dos errors estratègics greus. / J. SÁNCHEZ / C. RIBAS

siu i crític de la cultura a favor de la indústria cultural.

P. De quina manera la conversió de Barcelona en ciutat turística impedeix la creació d'aquesta constel·lació d'espais de cultura autònoms?

R. L'aposta de Barcelona pel monocultiu turístic ha estat la manera com els poders econòmics globals han influït en el poder institucional de la ciutat per afeblir la seva tradició de ciutat rebel i d'activisme veïnal. Molts ciutadans de Barcelona són víctimes del mercat immobiliari, mentre que alguns ens fan veure com a normal el que és una terrible anormalitat: que l'habitatge sigui un bé de consum i no un dret al

refugi i la intimitat. I ara es fan evidents els seus efectes negatius: pol·lució, saturació del transport públic i de molts carrers i places, impossibilitat de llogar a preus raonables, violència immobiliària, pèrdua de comerç de proximitat, gentrificació dels barris... En aquesta aposta pel monocultiu també hem de situar els equipaments culturals que es van fer a partir de 1992 i que van desplaçar les inversions en continuïtats i programes públics a edificis i consorcis. Definitivament, la inversió pública en cultura hauria d'estar condicionada pels informes vinculants d'un consell ciutadà i situar-se al centre del debat públic.

La trencadora proposta de l'italià Mario Botta presentada al concurs de l'illa Diagonal, recollida al llibre *La Barcelona desestimada*, de Carme Grandas.

La ciutat caníbal

Iván de la Nuez

Quan la ciutat sigui, per fi, definitivament orwelliana, potser esclati la guerra entre turistes i emigrants. Amb els habitants locals al mig: atribolats entre servir els primers i expulsar els segons. A aquests benvinguts que arriben per gastar els diners i als *malvinguts* que han aparegut a la seva frontera per buscar-lo. Les dues tropes cara a cara, gràcies a aquesta economia de serveis en la qual no hi ha hagut "efecte crida" més poderós que una campanya turística.

Abans que es desencadeni una distopia com aquesta, la ciutat haurà complert primer el ritual caníbal de devorar-se a si mateixa, l'urbanita n'haurà fagocitat el ciutadà i les lleis urbanes, paradoxalment, s'hauran engolit sense contemplació el "dret a la ciutat".

No és casual, doncs, que des d'aquesta ciutat eventual (de festivals, congressos i fires: d'esdeveniments), creixi l'evocació d'allò que va poder ser. La nostàlgia per la Barcelona prèvia a la marca i al model (que no a la Model). Una ciutat l'imant de la qual no era altre que la promesa de llibertat. O fins i tot el llibertinatge, per no posar-nos massa transcendents. Així queda recollit a *A chupar del bote* (Editorial RM), un llibre que recupera el vesant subversiu d'El Molino, amb les fotos perdudes de Ximo Berenguer i textos i cançons de Manolo de la Mancha.

Una evocació d'una altra envengadura és la que rastreja Carme Grandas a *La Barcelona desestimada* (Àmbit Serveis Editorials). Un estudi sobre els projectes que en el seu moment, entre els anys 1821 i 2014, no van rebre el sí de les autoritats públiques o privades i que han conformat, durant segle i mig, la història d'una ciutat paral·lela. Tota una tradició de concursos i adjudicacions que tradueixen el pols sense treva entre la vanitat urbana i la necessitat ciutadana.

Aquesta ciutat —més que amagada, arxivada— s'allotja en les catacumbes dels projectes rebutjats i la seva recuperació ens confirma que els canvis de fesomia provenen les mutacions de les classes barcelonines, les seves prioritats, la repartició concertada dels seus prestis. Si una ciutat es descobreix pel que ha construït, també hem de conèixer-la pel que ha rebutat construir.

En l'entrevista d'aquestes pàgines, Itziar González va més enllà i proposa que el millor que es pot fer per la ciutat és, precisament, no construir res de nou. Sota la sobredosi d'oferta que planteja aquest model econòmic, la dieta urbana seria la nostra salvació, l'únic camí viable per deixar de cruspir-se els uns als altres.

Així les coses, tampoc ha de ser casual la reedició d'*El dret a la ciutat* (Capità Swing). El clàssic d'Henri Lefebvre on queda clar que l'economia del turisme representa tant el lloc de consum com "el consum del lloc". Que la desindustrialització de la ciutat la fa retrocedir a una condició medieval, per molta *smartcity* que tinguem a mà. O que la primera funció urbana de l'Estat és, precisament, burocratitzar el nostre hàbitat. Així que la democràcia implica saber, abans de res, que no hi ha ciutat ideal. Com tampoc hi ha habitant ideal: la nostra llibertat urbana sol acabar on comença la del veí.

En aquesta guerra civil, la ciutat continuarà funcionant com aquest "teatre espontani" on succeeix la política. Aquesta mateixa política que Itziar González va abandonar fa un temps amb l'objectiu de començar a fer-la d'una altra manera.

El problema és que això no sembla aplicable a la ciutat, ja que no hi ha manera d'abandonar-la per salvar-la. A l'espera de reconquerir la nostra condició ciutadana, els urbanistes estem obligats a seguir fosos amb la ciutat. Tinguem el propòsit de transformar-la o bé destruir-la.

43ª SEMANA MUNDIAL

El Colegio de Barcelona celebrará su Semana Mundial 2017 el día 18 de octubre y en el Pueblo Español

El Colegio de Mediadores de Seguros de Barcelona celebrará su próxima edición de la Semana Mundial, la que hace el número 43, el próximo 18 de octubre, en las instalaciones de Pueblo Español. El Col·legi continúa así la tónica mantenida hasta ahora de celebrar su fiesta anual, dedicada al agente y al corredor de seguros, en espacios emblemáticos de la ciudad condal. Recordemos que, en ediciones anteriores, la fiesta se ha ubicado el Palau de Congressos de Catalunya

(edición 2016), en las Drassanes Reials (año 2014), el Teatre Nacional de Catalunya (2013), en el Camp Nou (año 2011) o en el Palau de la Música (año 2010), sólo por citar algunos de los más recientes escenarios.

ESPACIOS PARA LOS FOROS

En esta edición 2017, los foros de diálogo tendrán lugar en tres de los espacios emblemáticos del Pueblo Español: el Ayuntamiento de Valderrobles, el Teatro del Espacio Guinovart y el Invernadero (ver imagen anexa). / MED